

www.jollibread.com

© Del text: 2022, Pepa Guardiola

© De les il·lustracions: 2022, Laufer

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-63-8

Depòsit legal: M-590-2023

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: febrer de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

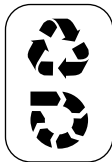
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Una caravana màgica

Pepa Guardiola

Il·lustracions de Laufer

jollibre

Capítol I

En una granja de la llunyana comarca muntanyenca del Marcent, prop del misteriós bosc de l'Encís, vivia Idrina Emèlnia amb sa mare, son pare i els seus germans menuts, Abdulé i Ulmian.

7

Idrina tenia deu anys, la pell bruna, els cabells negres i els ulls brillants com una nit serena d'estiu. Era responsable i treballadora. Ajudava en totes les faenes de la granja i també cuidava els seus germans.

A més de la família Emèlnia, els animals de corral i d'estable, tres gats i un gos, a la granja vivia un estrany personatge impossible de veure, però que ara i adés feia notar la seua presència amb els drings d'un cascavell que duia,

organitzava alguna malifeta o deixava un inesperat regal. La mare deia que es tractava del donyet de la casa, que dormia a les clivelles de les parets i es dedicava a fer maldats. Corria pels sostres rebolicant teules, saltava per l'escala rasant la fusta, es ficava dins del rebost a furtar algun dolç o desnuava el mul i cavalcava pel camp al seu llom. Perquè li disculparen les maldats, el donyet els deixava castanyes, anous, mores o maduixes, arreglava les teules trencades, canviava les fustes gastades de l'escala o omplia els pessebres d'herba fresca. El pare contava que el donyet venia del bosc de l'Encís, on habitaven tants éssers fabulosos que poques persones s'atrevien a entrar-hi quan la foscor apagava el dia.

9

Idrina i els germans s'havien acostumat a aquell personatge misteriós i li havien posat el nom de Perotet. No era estrany sentir el seu dring prop d'Abdulé i Ulmian quan jugaven pel camp o darrere d'Idrina quan donava menjar a les gallines. A més, en anar a l'escola,

la dringadissa del donyet els acompanyava fins a la porta del pati.

10 Un dia, grans explosions tronaren més enllà de la serra Grossa, que protegia pel sud la comarca muntanyenca. Els esclats no cessaren a la nit ni a l'endemà ni al següent. Les notícies van anunciar que un exèrcit poderós s'apropava al Marcent. La gent de pau estava desolada. Algunes persones començaren a preparar-se per fugir, no fora cosa que els guerrers arribaren. Els Emèlnia procuraren seguir fent la vida de sempre, confiant que l'exèrcit no tindria interès per conquerir les antigues muntanyes i passaria de llarg.

Un matí, quan Idrina, Abdulé i Ulmian arreplegaven mores en un tossal, els van ensordir uns sorolls estremidors i uns objectes lluents van rompre el cel. Tot seguit, terribles explosions els feren tremolar de por i, de sobte, van veure que una enorme columna de pols, pedres i foc s'alçava pels aires, just on estava la seua granja.

—El pare i la mare hi estan dins! —exclamà Idrina horroritzada.

La xiqueta feu gest de córrer cap a l'explosió, però sentí que una força la parava, li agafava la mà i una veueta desconeguda li deia:

—No, no hi vages: és perillós. La bomba ho ha destruït tot. Veniu amb mi.

La mateixa força va prendre les mans d'Abdulé i Ulmian, i es tornà a sentir la veueta:

—Correu! Correu! Veniu amb mi.

Van córrer seguint la força misteriosa que els agafava la mà i van entrar dins d'una cova. Atemorits, plorant, ajupits en un racó, van esperar que cessaren els esclats. Llavors va sonar la dringadissa i Perotet es va fer visible.

Capítol II

- 12 La bruixa sanadora Mirelma vivia al bosc de l'Encís. Era famosa en tota la comarca del Marcent perquè es dedicava en cos i ànima a atendre malalts i dominava els secrets dels encanteris medicinals. Era simpàtica, amable, no massa alta i lluïa una preciosa cabellera caragolada que canviava de color cada estació de l'any, igual que els seus ulls, la pell i la túnica que vestia. Així, tota ella resplendia de verd tendre a la primavera, de roig madur a l'estiu, marró daurat a la tardor i negre nit a l'hivern. Com totes les bruixes, tenia un capell de cucurutxo, però només se'l posava els dies de festa o quan volava pels núvols, perquè era alt i se li enredava entre les rames de les plantes quan anava pel bosc.

Vivia al tronc d'una carrasca que li servia de llar i de laboratori on inventava receptes i elaborava pocions. Quan la claror de l'albada enllumenava els arbres i el cant dels ocells feia dansar les fulles, els raigs del sol es colaven pels forats de la carrasca, besaven les galtes de la bruixeta i la despertaven fent-li cosconelles al nas. D'aquesta manera, feliç, començava la jornada de treball.

13

Passava els matins visitant malalts, nans amb febre d'or, donyets afectats d'al·lèrgia a la pols de les cases, fades amb la vareta apagada, quarantamaules sense ungles, serps amb cabellera calbes, dones d'aigua constipades, o ves a saber quina altra malaltia estranya que afectara les criatures màgiques del bosc o de les muntanyes properes. A les vesprades, recollia herbes remeieres i, després, poc abans d'ocultar-se el sol, agafava dos cànters d'aigua de la font d'Enmig, entrava a casa i preparava els unguents i beuratges que l'endemà havia de repartir entre els seus pacients. Amb tant

de tràfec, acabava la faena ben entrada la nit. Es-
gotada, menjava sopes d'all i es gitava a dormir.

El dia que van començar les explosions per
darrere de la serra Grossa, Mirelma s'angoixà.

—Ja estan els humans barallant-se a la bra-
va —pensà.

14 No tardaren a veure's lluminàries i sentir-se
esclats terribles, cada dia més a prop, que feien
tremolar de pànic els éssers del bosc. Aus, rates
penades, esquirols, porcs senglars i tota mena
de bestioles que hi vivien van fugir cap al nord,
espantades pels sorolls i per la pols que arros-
segava el ventijol.

En aplegar els focs al cim de la Serra Grossa,
vents i trons sacsejaren els arbres, el fum i la
cendra ofegaren les fulles verdes, les rames es
quedaren nues i el sòl es cobrí d'una catifa gri-
sa apegalosa.

—Això pinta malament —digué Mirelma
descoratjada—, d'aquesta no ens salvem.

Amb tanta destrossa, follets, bruixes, nim-
fes, genis, fades, monstres i tots els personatges

màgics del bosc de l'Encís compregueren que la pau s'havia acabat i no tenien més remei que fugir. Les nanes barbudes i els follets grimpadors s'encarregaren d'avisar que havien de partir.

—Deixem el bosc! Abandonem el Marcent! Escapem cap al nord! Ens reunirem a l'Alta Planura del Vellut —van cridar per cada racó.

15

Tots els éssers fabulosos van recollir amb tristor els seus estris màgics i van iniciar la marxa. Però Mirelma es va quedar l'última; li costava decidir què endur-se i què deixar-hi, perquè ves a saber quins dolors o quines malalties hauria de sanar durant el viatge. A la fi, va agafar l'antiga gerra voladora que li havia regalat la seua besàvia, hi ficà l'olla de les pocions, el cullerot de mescles, el llibre dels encanteris, les herbes, els ingredients més difícils d'aconseguir i el capell de cucurutxo. Tot seguit, es carregà a l'esquena la vella forca amb què s'enlairava la seua àvia, es va cobrir la túnica marro daurat de tardor amb una capa protectora, i

es va acomiadar amb una abraçada de l'anciana carrasca que li havia servit de casa.

Quan s'encamallava a la granera per emprendre el vol, una veu fina, de xiulet, va sorgir d'uns matolls i la va cridar amb tristor:

—Mirelma! Mirelma!, on vas? On han anat els donyets i les fades?

16

La bruixa va descobrir un donyets, menut i malendreçat, amb la roba pengim-penjam. Li sonava haver-lo vist abans, però amb aquella traça no recordava on.

—Qui ets tu? D'on vens? —li va preguntar sorpresa.

—Soc Perotet, visc a la granja dels Emèlnia. Vas vindre a curar-me una vegada que tenia empatx de pebrassos.

—No t'havia reconegut —digué Mirelma—. Què fas pel bosc? Tinc entés que els humans dels pobles veïns també han fugit. Per què no has anat amb ells?

El donyets va acotar el cap, esclafí en un plor i respongué entre sospirs:

—Una bomba va explotar a la granja, ai! Va destruir la casa, el corral, el paller, ai! ai! Jo vaig salvar la xiqueta i els xiquets, ai!, ai!, ai! Hem estat amagats en una cova sense gosar ni traure el nas, ai!, ai!, ai!, ai! Fins hui que, amb més por que fam, m'he atrevit a eixir i he vist que marxàveu, ai!, ai!, ai!, ai! Tan greu és la cosa?

17

La bruixa va respondre enutjada:

—Que estàs boig? És una guerra bestial dels humans. Aquesta vegada l'han armada grossa i els guerrers no respecten res. Venen cap ací, no tardaran a arribar, i nosaltres hem decidit resguardar-nos a la planura del Vellut. Tu també has de vindre.

—I què faig amb les personetes que tinc a càrrec meu?, no voldràs que les deixi desemparrades?

—On estan son pare i sa mare? —va preguntar estranyada.

Una altra vegada, el donyet es va desfer en un mar de llàgrimes i, engolint-se els mocs, digué:

—Que no m'has entés? Ja no estan. Estaven dins de la casa quan va caure la bomba. No va quedar estaca en paret de la granja, ni ésser viu, fora animal de pèl o de ploma.

Mirelma es va fer càrrec de la tragèdia, se sentí penedida d'haver renyat el donyet i canvià el to.

18 —Així és que has estat acompanyant i consolant les criatures humanes? Però què vols que en fem? No ens les podem endur.

—Tampoc podem abandonar-les. Hem d'auxiliar-les. Vine amb mi i les veuràs; després, decideixes què fer —va suplicar Perotet saltant damunt de la granera de la bruixa.